

După ani de muncă grea în slujba omului, măgarușul s-a trezit dat afară din ogradă.

— Măgarul ăsta e o povară. Nu știu la ce-i folosesc urechile alea, că de mine nu mai ascultă, îi zice soțul nevastei lui. Scap mâine de el!

— Ce ai, bre, cu urechile mele? Sunt urechi muzicale! Și trag cu ele sub fereastra ta, na! Mă duc eu la Bremen să-mi cânt necazul!

Și dus a fost, chiar din acea zi.

La Bremen vor cânta, vor fi cineva! La Bremen!
Dar, trecând prin fața unei curți, tuturor li s-a înfiorat
blana de pe ceafă. O pasăre galbenă făcea tărațoi:
— Ajutooor! Ajutor! Săriți! Scăpați-mă!

— **C**e-i, cucurigule?
— Văleu! Nu simțiți aburii? Au pus de-o supă
în bucătărie și ghici ce lipsește din oală! Euuu!
Acuș vine stăpâna să-mi ia pielea!
— Hai cu noi să cânti! Ai voce puternică!

În scurt timp, muzicanții au pus stăpânire pe căsuță. S-au așezat la masă și chefuiesc ca niște adevărați cântăreți. Măgărușul și cocoșul ronțăie legume și turtițe. Mâța și cățelul împart frățește cârnăciori și copănele.

- Strâng eu resturile. Iiha!, zise măgărușul.
- Ciugulesc eu firimiturile. Cucurigu!, spuse cocoșul.
- Spăl eu vasele cu limba. Ham-ham!, zise cățelul

— **E**u le șterg cu coada, zise mâța.

În timp ce muzicanții petrec în casă, tâlharii tremură în pădure.

După ce strâng masa și sting luminile, muzicanții merg cu toții la culcare: măgărușul pe o grămadă de gunoi afară, cățelul după ușă, mâța pe sobă și cocoșul pe grinda tavanului.